

עפ"א 7852/09-14 - ליאור לב נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחויז בבאר שבע

עפ"א 14-09-2014-7852 לב נ' מדינת ישראל
בפני כב' נשיא יוסף אלון
מערער ליאור לב
ע"י ב"כ עו"ד איתן קנוול
נגד מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד טליה כלב
משיבה

פסק דין

1. המערער, תושב אילת, הורשע (לאחר כפירה וניהול הוכחות) בבית משפט השלום באילת בשלושה כתבי אישום (ברירות קנס) שהוגשו נגדו.

בכתב האישום הראשון, נטען על ידי הפקח רושם הדו"ח, כי ביום 11.9.2013 המערער "מכר אטרקציות בתוך מלון ליונרדו פלאזה (באיילת) **ללא אישור או היתר**" ובכך עבר עבירה בגין סעיף 9 (ב) לחוק עזר לאילת (רוכלים) התשמ"ד - 1984 (להלן "חוק עזר רוכלות").

בטופס הדו"ח נרשם כי יכול לשלם ברירת קנס בסכום של 730 ₪.

בכתב האישום השני נטען על ידי הפקח רושם הדו"ח, כי ביום 14/1/2014 המערער "...**נמצא על הגשר** (בחוף הצפוני באילת - י.א.) **והציג שירותים תוך חלוקת פליריטים ללא היתר**" ובכך עבר עבירה בגין סעיף 2 לחוק עזר לאילת (שילוט) התשמ"ד - 1984. ברירת הקנס שנרשמה בדו"ח זה הייתה בסכום של 475 ₪.

בכתב האישום השלישי נטען על ידי הפקח רושם הדו"ח כי ביום 1.11.2013 המערער "**חיליק פליירים באחור טילת מלכת שבא** (באיילת - י.א.) **בלא רישון או היתר לך**", וכי בכך עבר עבירה לפי סעיף 2 הנ"ל לחוק העזר לאילת (שילוט) התשמ"ד - 1984 (להלן - חוק העזר - שילוט).

סכום ברירת הקנס שנרשם באותו דו"ח/כתב אישום היה 730 ₪.

2. המערער לא שילם את סכומי ברירות הקנס הנ"ל - וחילף זאת בבקשת להישפט ולכפור בעבירות שיויחסו לו.

ביום 30.6.14 התייצבו הצדדים הצדדים בבימ"ש השלום באילת.

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין

בית המשפט (כב' השופט ל. ברינגר) החליט כי "**הדין יתקיים במאוחذ בכל שלושת התקיים**". מטעם התביעה העידו שלושת הפקחים רושמי הדין חותם, פקחים נוספים, קב"ט המלוון ועודים נוספים. בפרשת ההגנה העיד הנאשם עצמו (שלא היה מיוצג).

לאחר סיכומים קצרים ניתנו שתי הכרעות דין עוקבות (האחד באישום ה"רוכלות" והשנייה בשני אישומי ה"פליריים") ובמהר הרשע ביהם"ש קמא את המערער במיוחס לו בכל שלושת כתבי האישום.

בגזר הדין, שניתן מיד לאחר הכרעת הדין, נגזר דין של המערער לתשלום "הכנס המקסימלי" הקבוע בסעיף 61 לחוק העונשין (!) וזאת בסכום של 14,400 ₪ או 60 ימי מאסר תMOREתנו.

ביהם"ש קמא הוסיף בגזר הדין כי "...**בכך עשיית עמו** (עם הנאשם - י.א.) **חסד, כיוון שאיחדתי את העונש לכל שלושת התקיים ייחדיו ולא הטלתי עליו את אותו הכנס (14,400 ₪)** בגין כל אחד מהתיקים מה שנראה לי שהוא נכון יותר לעשות...".

בנוסף הורה ביהם"ש למערער לחתום על התchiaות בסכום של 10,000 ₪ **"להימנע מעבירות בהן הורשע לפחות 3 שנים"**.

3. **בפני ערעורו של המערער על הכרעות הדין בהן הורשע וחלופין על גזר הדין.**

אשר להכרעת הדין טוען ב"כ המערער בהודעת הערעור (המעערר כאמור לא היה מיוצג בהליכים קמא) כי טעה ביהם"ש השלום במסקנות העובדה שהסיק מהעדויות שבאו בפניו וכי המעשים שייחסו לו בכתב האישום לא הוכחו ברמה הנדרשת.

ב"כ המערער מוסיף וטוען כי פקחי העירייה התנצלו לו באופן שיטתי שעה שלא דבק פסול במעשהיו. בנימוקי הערעור על גזר הדין נטען כי הכנס שהוטל עליו (14,400 ₪) הינו בלתי מידתי בעיליל נוכח העובדה שהמדובר אחרי ככלות הכל בשלוש עבירות של "ברירת קנס" אשר סכומן המצביע הינו פחות מ- 2,000 ₪.

במהלך הדיון בערעור זה (ביום 30.10.14) עלתה טענה נוספת ולפיה "**חלוקת פליירים**" אינה מהוות כלל עבירה עפ"י "חוק העזר_Shilot".

יצוין כי טענה זו לא נתענה על ידי המערער במהלך המשפט בביהם"ש השלום - הליכים בהם הופיע כאמור כשהוא לא מיוצג.

ב"כ הצדדים טענו לעניין זה בעת הדיון בערעור.

יצוין כי טענה זו מתיחסת לשנים מთוך שלושת כתבי האישום, ואינה עניין כМОון לכתב האישום השלישי שבו הואשם והורשע המערער בעבירה על "חוק העזר_Roclotot".

.4. לאחר בוחנת טענות הצדדים ובחינת "חוק העזר שלוט" מוצא אני כי אכן צודק המערער בטעنته ולפיה "חלוקת פליירים" אינה מהוות עבירה לפי סעיף 2 לחוק העזר שלוט. (ומכאן ואילך "קרא" חוק העזר"). מסקנתי זו נובעת מהפרשנות הנדרשת, באיזונים המתוחים ביטם, להוראות אותו הסעיף.

זו לשונו של סעיף 2 לחוק העזר:

"**2 (א) לא יציג אדם שלט, לא יפרסם מודעה, ולא ירשא ולא יגרום לפרסום של שלוט, אלא לפי רישון מאת ראש העירייה, ובהתאם לתנאי הרישון...".**

בסעיף 1 לחוק העזר (סעיף ההגדרות) מצינו (בין השאר):

"שלט" - הودעה המכילה את שמו של אדם או מקצעו... המותקנת במקום העבודה או העיסוק... המחברת לבניין או למתקן..."

"מודעה" - הודעה כרזה, כרוז... העשויים מחומר כלשהו ומiectuds לפרסומת... ורבות מודעה המתפרסת באמצעות מכשיר אופטי או חשמלי על بد קולנוע או במקום ציבורי ושאים "שלט".

לטענת ב"כ המשיבה (העירייה) "פללירים" הינט הודעה המיועדת לפרסומת, ועל כן חולקו על ידי המערער לעוברי אורח מהוות עבירה לפי סעיף 2 לחוק העזר - אלא אם הקדים בעל הפללירים וקיבל רישון לכך מראש העירייה.

.5. איני מקבל פרשנות טענת זו של המשיבה - שכן היא מנוגדת לפרשנותו הקונטקטואלית של חוק העזר ואני עולה בקנה אחד עם תכלית חוקית וסמכיות חוקית המשנה שהוקנו לעניין זה למועצה העיר בפקודת הערים.

במبدأ לחוק העזר מודיעה לנו מועצת העיר אילת כי חוק עזר זה נחקק על ידה "בתוקף סמכותה לפי סעיף 246 ו- 250 לפקודת הערים" ("הפקודה").

זו לשון מקור ההסמכתה של המחוקק הראשי בסעיף 246 ובסעיף 250 הנ"ל:

"**246. העירייה תפקח על הצגת מודעות שלטים וטבלות במקומות עסק, או על גבי לוחות, או במקומות אחרים או תאסור הצגתם.**

"**250. מועצה רשאית להתקין חוק עזר כדי לאפשר לעירייה ביצוע הדברים שהוא נדרש או מוסמכת לעשומם על פי הפקודה...".**

חוק העזר שלטון נועד מטרת הדברים לאפשר לעירייה את ביצוע הדברים והפיקוח להם היא נדרשת בסעיף 246 לפקודת - המצוות לעיל.

קריאה נcona של סמכות (ליתר דיוק - "חוות") הפיקוח של העירייה לפי סעיף 246 מובילה לכך כי הוא מכיל שני הסדרים - האחד לעניין "שלטים" והשני לעניין "מודעות".

לענין "שלטים" - **"העירייה תפקח על הצגת שלטים וטבלות במקומות עסק... או תאסור הצגתם."**

לענין "מודעות" - **"העירייה תפקח על הצגת מודעות... על גבי לוחות או במקומות אחרים."**

האינטראס הציבורי שלו פיקוחו מצווה העירייה בסעיף 246 לפקודת עניינו ב"הציג מודעות ושלטים" בפרהסיה של העיר - כאמור, על גבי לוחות מודעות, על גבי קירות, על גבי בתים עסק או במקומות אחרים.

זאת כמובן מתרח התכליות של שמירת חזות פני העיר, ביתיה, לוחותיה הציבוריים וכיוצא ב.

ואמנם, חוק העזר דן עצמו בסעיף 8 הימנו (על שלל חלופותיו) כורך בנשימה אחת את ה"שלט" וה"מודעה" האסורים ככללה הפוגעים בחזות מבנים (ס"ק 8 (9)) במبني מגורים (ס"ק 8 (7)) במתקנים ציבוריים (ס"ק 8 (6)) בתנואה בדרכים (ס"ק 8 (1)) - ועוד כיווץ באלה.

אין בין אלה ותכליות ההסכמה שבסעיף 246 לפקודת לבין "חלוקת פליירים" - ולא כלום.

המעשים שייחסו למערער דין (בשתי כתבי האישום לפי חוק העזר שלטון) הינם כי עמד על הגשר בטילת החוף הצפוני באילת והציג לעוברים ושבים ליטול מהם "פלריים".

כתבו האישום אינם מפרטים את גודלם של הפליירים או את תוכנם - ואינם למדים דבר לעניין זה גם מהכרעת הדיון.

על כן אין מקרה הפלייר יצא מיד פשווטו.

לאמור, דף נייר - כדף מחברת - האחז בידי מחלקתו והנמסר על ידו לידי הרוצה לקבלו הימנו.

אין בין "פלרי" שכזה לבין ה"מודעה" (אחותו התאומה של ה"שלט") עפ"י סעיף 246 לפקודת ולא כלום.

יתרה מזו. קריאת הוראות חוק העזר כחטיבה הרמנית אחת - שוללת גם היא את הפרשנות הנטענת על ידי המשيبة ולפיה חלוקת פלייר לעוברים ושבים על הגשר כמו כ"הציג שלט או פרסום מודעה...". (האמורים בהוראת האיסור שבס"ק 2 (א) לחוק העזר).

עפ"י פרשנותה הנטענת של העירייה, גם מי שיימסור דרך דרך משל עיתון לידי אדם אחר (על הגשר בטילת החוף הצפונית) ביצע מעשה אסור של "הציג שלט או פרסום מודעה". זאת הוואיל ובויתו מופיעות מן

הסתם פרסום מסחריות, הוא מודפס על גבי נייר, הוא איננו "שלט", ומסירתו לאחר נעשתה במקום ציבורי (הכל כטענת ב"כ המשיבה לעניין פרשנותה את הגדרת "מודעה" בסעיף 1 לחוק העזר).

הדברים הבאים כמובן כדי אבסורד.

.5. **למעלה מן הצורך אפנה בעניין זה גם להוראת סעיף 2 (ג) לחוק העזר ולפיו "הרוצה להציג שלט או לפרסם מודעה יגיש בקשה על כך לראש העירייה, יפרט את שמו ומענו ויצרף לבקשתו תרשימים ובו תכנית המראה את הסוג, הצורה, החומרים ומידת השילוט שיש בדעתו להציג או לפרסם...".**

וזאי כי אין הדברים אמורים ב"פלירים" דן.

כך גם הוראת סעיף 13 (א) לחוק העזר ולפיה:

"לא יציג אדם שלט ולא יפרסם מודעה בלא להדבק עליה תוויות שיקבל מהעירייה ועל גביה אישור על תשלום אגרת הרישון.

התווית תודבק בפינה הימנית התחתונה של כל שילוט והוא כולל פרטיים לזיהוי בעל הרישון".

モבן מההוראת ס"ק 13 (א) כי האמור בו לגבי "מודעה" אינו יכול מطبع הדברים לחול על "פליר" תמים בגודל דף מחברת הנמסר מידיו הנוטן לידי מקבל.

모בן גם מההוראה זו כי ה"מודעה" שבה עוסק חוק העזר הינה דמיות שלט המוצגת ברבים על דרך הצגתה והצבתה על גבי קירות,لوحות מודעות, בניינים וכיוצא ב.

היא איננה ה"פליר" שהחזק בידו המערער ומסרו לעוברי אורח.

.6. בטיעוניה עמדה ב"כ המשיבה על כך כי גם בחלוקת פלירים יכול יהיה מטרד זה או אחר לציבור.

ספק גדול בעניין אם כך הוא.

אולם - גם אם קיים בעניין הפקחים חשש למטרד שכזה מפלוני המציע פלירים לעוברי הדרכ - אין בין כך לבין הוראות איסורי חוק העזר שילוט - ולא כלום.

אשר על כן אני מקבל את הערעור על הרשות המערער בשני כתבי האישום ביחס לחלוקת הפלירים (בתיק 48912-02-14 ובתיק 48893-02-14), מבטל את הרשותו בהם ומזכה אותו מהעונשיות שיזנסו לו בשני כתבי האישום הנ"ל.

.7. ומכאן לערעורו של המערער כנגד הרשותו בכתב האישום שהוגש נגדו עפ"י חוק העזר רוכלות.

עפ"י הנטען בכתב אישום זה (בתיק 48928-02-14) ביום 11.9.13 מכר המערער לתירית בלובי של מלון לאונרדו באילת "arterkцийות תיירות" ובכך עבר עבירה רוכלות האסורה עפ"י סעיף 9 (ב) לחוק העזר רוכלות.

בפני ביהם"ש קמא העידו הפקח רשם הד"ח, קב"ט המלון ושוטרי תיירות - כי אכן צפו במערער כשהוא מבצע את אותה פעולה המכירה של שירות התיירות וה"arterkцийות" בלובי של המלון.

המערער בעדותו כפר בכך וטען כי לא מכר מאומה וסתם פגש לו לתומו בתירת.

ביהם"ש קמא האמין לעדויות עדי התביעה הרבים אשר נתמכו בקלטת היידיאו שצלמה בעת האירוע בצילמות המלון.

בד בבד, מצא ביהם"ש קמא את גרסת המערער בלתי אמינה.

לא מצאתי בנימוקי המערער טעם או עילה שיצדקו התערבות בנסיבותיו עובדה אלו שקבע ביהם"ש קמא.

המכירה שביצע המערער בלובי של בית המלון מהוות על פני הדברים (ובהuder טענה אחרת) "רוכלות" כהגדרתה בסעיף 2 (א) (ה) לחוק רישיון עסקים התשכ"ח - 1968 והוא בוצעה בשיטה האסורה ברוכלות עפ"י ס"ק 9 (ב) לחוק העזר רוכלות (דהיינו, בתחום בית מלון).

לאור זאת אני דוחה את הערעור לעניין הרשות המערער בהליכי כתב האישום שבתיק 48928-02-14.

.7. ומכאן לערעור על גזר הדין.

בגזר הדין הוטל כאמור על המערער קנס בסכום של 14,400 ₪ בגין שלושת האישומים שהורשע בהם. בכלל,מצא אני כי עונש זה הינו מופרז ביותר לחומרה - גם אם לא היה מתאפשר הערעור, אולם לא אוסיף ואפרט לעניין זה - נוכח התוצאה של קבלת הערעור על הכרעת הדין.

כמפורט לעיל - קיבלתי ערעורי של המערער על הרשותו בשני האישומים לפי "חוק העזר - שילוט" - והותרתי בעינה הרשותו באישום הנותר לפי חוק העזר רוכלות.

לכך כמובן השלכה משמעותית ביותר לעניין העונש הראו.

זאת ועוד. מנימוקי לעיל לעניין חוק העזר שילוט ואיו חלותו - מלכתחילה - על המעשים שיוחסו לערער, חלוקת פליירים, נמצא כי לא היה מקום מלכתחילה לעצם הוצאת הד"חות הנ"ל והעמדתו לדין על כל הכרוך בכך.

בשוקלי מכלול הנסיבות - וגלגלי ההליכים שנאלץ המערער לעבור - מצאתי בנסיבות העניין להסתפק בהטלת קנס (על עבירות "הרוכלות") כגובה הקנס שנקבע מლכתחילה בדו"ח ברירת הקנס - דהינו - 730 ל"ג (שבע מאות ושלושים ל"ג).

הואיל והמערער שילם עד כה - 500 ל"ג ע"ח הקנס שהוטל עליו בגין הדין כאמור - יתרת הקנס אותה עליו לשלם הינה אפוא 230 ל"ג. סכום זה ישולם על ידו תוך 30 יום ממועד פסק דין זה.

8. סוף דבר, אני מבטל את הכרעת הדין ואת הרשות המערער בשני האישומים לפי חוק העזר שירות (בתיקים 48912-02-14 ו- 48893-02-14) ומזכה את המערער מהמיוחס לו באותו האישומים.

אני דוחה העrüור על הרשותו באישום הרוכלות (בתיק 48928-02-14).

לאור זאת אני מבטל את גזר הדין כאמור (דהיינו - הקנס וההתchiaבות) וקובע תחת זאת כי המערער ישלם בגין העבירה היחידה (באישום הרוכלות) קנס בסכום של 730 ל"ג - וזאת כאמור בסיפה למספר 7 לפסק דין זה לעיל.

המציאות תשלח פסק דין זה לב"כ הצדדים.

ניתן היום, י"ח חשוון תשע"ה, 11 נובמבר 2014, בהעדר הצדדים.